

[Margrete Auken]

nuftig begrundelse for, at de adresseløse forsendelser skal bære en så stor del af under-skuddet.

Men det er da i hvert fald anstændige steder at hente pengene fra i forhold til de forslag, som ministeren kommer med til sidst under det, jeg tror kaldes serviceændringer, og jeg tænker naturligvis først og fremmest på forslaget med lørdagsposten. Det vil helt klart gå ud over almindelige mennesker, og dem er der altså stadig væk mange af i dette land. Jeg har hidtil troet, at erhvervslivet stort set kunne være ligeglad. Det har jeg nu fået at vide i dag at det ikke kan, og jeg vil så sige, at jeg synes, det er vigtigt, at vi i denne sammenhæng står sammen om at ville blive ved med at have vores lørdagspost.

Den kritik, der lyder af postvæsenet, skal holdes levende, for det er vigtigt, at vi ikke pludselig får en fornemmelse af, at det her er ved at bryde sammen. Det er en fornemmelse hos mange, og jeg synes ikke, den er uberetiget.

Det er også en fornemmelse hos mange, at vores postbude er ved at få stress. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, for når man hører, hvor megen tid der alligevel stadig væk er rundt omkring, tyder det på, at det mere er noget, der bliver sagt, end noget, der har rod i de faktiske forhold. Men hvis vi begynder at pålægge posten ekstra funktioner, som f.eks. at han skal tage sig af sociale foranstaltninger, vil jeg bede om, at det foregår i samarbejde med postorganisationerne og efter aftale med dem. Jeg synes, det er en belastning. Postbude skal have tid til at være hyggelige, skal have tid til at drikke kaffe, men de skal ikke have pligt til at være hyggelige og drikke kaffe, og man skal især ikke give dem pligter i retning af at være socialarbejdere, fordi man synes, det er en snedig måde at løse det på; det skal i hvert fald ske efter klare aftaler.

Det er blevet sagt nogle steder, at vi er ved at få forhold som i bananrepublikker. Jeg kender ikke rigtig bananrepublikker. Det væsen, man næsten altid bliver sammenlignet med, er det, der hedder »italienske tilstande«. Vi ved alle sammen, at når man er i Italien, er det et stort samtaleemne, hvordan man får sin post, hvornår man får den, og især hvorfor man ikke får den.

Jeg har engang hørt en forklaring på, hvordan det foregik ved det italienske

postvæsen. Der var en, der foreslog, at der skete det, at man hver morgen samlede al den indkomne post i en stor bunke, og så kom notarius publicus og udtrak de 30 breve, der skulle ud den dag. Jeg er lige ved at sige, at hvis vi endelig skal lave nogle serviceomlægninger, kunne vi da få noget morskab ud af at forestille os, at ministeren mødte hver morgen inde i Tietgensgade og udtrak de 30 breve, der skulle have chancen for at komme ud første dag, så havde også tante Agathe en chance for at få sin post samme dag. Men jeg vil dog stadig foretrække, at vi forhindrer italienske tilstande. Vi har dem ikke endnu, og det skal være en klar politisk vilje, at vi heller ikke skal have dem.

Dræbye (RV):

Der er grund til at takke ministeren for, at den foreliggende redegørelse ikke lægger skjul på de problemer, der er opstået med postvæsenets service, men man kan måske føje til, at det ville der nu heller ikke være så forfærdelig stor mulighed for at lægge skjul på.

Postbesørgelse er en oplagt samfundsopgave, fordi der er knyttet væsentlige samfundsinteresser til den, og fordi ønsket om en ligelig betjening af alle ikke muliggør traditionelle rentabilitetsovervejelser, som man finder dem i private virksomheder.

Det er derfor et område, hvor vi – og det vil i denne sammenhæng sige de ansvarlige for lovgivning og forvaltning – skulle have god mulighed for at bevise, at statslig drift også kan opfylde fastlagte målsætninger, herunder den af ministeren nævnte dag-til-dag-betjening for almindelig postforsendelse. Vi ved nu, at dette ikke er lykkedes; det findes udtrykt i den redegørelse, vi behandler.

Til dette kan der indkredses indtil flere årsager; således har vi – og det er igen regering og folketing – ikke løst problemerne med at fremskaffe en god tilpasning imellem vores bevillingssystem og det behov, som postvæsenet har, hvis det skal opnå en fleksibel betjening af sine kunder.

Den politiske styring via finansloven fungerer tilsyneladende for dårligt og synes på nogle områder at have overlevet sig selv. Et politisk ansvar finder man også for den forrykning af lønudviklingen for de offentligt ansatte, som helt naturligt er mest problema-